

man nævnte et bestemt Maal, saa havde man dog altid noget bestemt. I den engelske Lov fastsættes det saaledes, at Bygninger under 30 Fods Højde ere uden for Loven. Bestemmelsen i den finske Lov kender jeg ikke noget til; men ellers har jeg vistnok Kendskab til de andre Love, der gælde her i Europa. Jeg vil anse Bestemmelsen for overordentlig uheldig, og venter mig store Bryderier, hvis denne Bestemmelse i 14. 4. a. vedtages. Jeg maa derfor bede ærede Medlemmer om at stemme med mig.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslagene under Nr. 1—13 af *Indenrigsministeren* (se foran) vedtoges uden Afstemning.

Af Ændringsforslaget under Nr. 14 af *samme*, over hvilket *Fussing* havde begæret delt Afstemning, blev Slutningsordene i 4 a.:

„herfra undtages dog Beboelseshuse og Økonomibygninger med ikke ud over 1 Etage og Tagkvist;“

vedtagne med 26 Stemmer mod 14.

Det nævnte Ændringsforslag under Nr. 14 (se foran) blev derefter i sin Helhed

vedtaget uden Afstemning.

Ændringsforslagene under Nr. 15—24 af *samme* (se foran)

vedtoges ligeledes uden Afstemning.

Ændringsforslaget under Nr. 25 af *samme* (se foran)

vedtoges med 24 Stemmer mod 3.

Ændringsforslagene under Nr. 26—37 af *samme* (se foran)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget i dets Helhed, saaledes ændret, sattes derpaa under Forhandling.

Fussing: Som det høje Ting vil have bemærket, har jeg ikke stillet mig uvillig til at fremme Lovforslaget. Jeg har ønsket at kunne være med til at faa noget ud af det, ikke fordi jeg tror, at der er nogen Nødvendighed for denne Lov her hos os, men fordi jeg troede, at Stemningen var saa stærk blandt Medlemmerne her i Rigsdagen for at fremme Loven, at det ikke kunde hjælpe noget at modsætte sig den, men at man maatte bestræbe sig paa at faa Loven lempet, saa at den passede bedre efter vore Forhold, end jeg tror, den foreliggende Lov gør. Det maa nemlig vel erindres, at herhjemme ere vi ad frivillig Vej komne langt frem. Der bestaar, tør jeg sige, i denne Retning et godt Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere her i Landet, hvilket vistnok ikke har været saa almindeligt andetsteds, som det nu er. Det er store Gøder, der ere vundne for Arbejdere her i Landet fremfor hvad der er Tilfældet adskillige andre Steder, og saa forekommer det mig, at man skal være noget varsom, naar man skrider til som Tvang over for Arbejdsgiverne at indføre noget, som de i Grunden havde en hel Del imod, naar det kommer paa den Maade som her, og naar Loven tager saa haardt, tør jeg sige, som den gør. Og naar man ser, hvorledes det gaar andre Steder, hvor de have faaet disse Love, eller hvor de staa i Begreb med at faa dem, synes jeg heller ikke, at Lysten til at fremme Lovforslaget i den Form, hvori det nu foreligger, skulde være saa overordentlig stor. Jeg har forsøgt at faa lempet paa Loven, men har ikke naaet det allerfjerneste. Der er opnaaet noget i Henseende til at faa enkelte Punkter klarere, og det paaskønner jeg; men min Stilling til Loven er en noget anden, end jeg havde antaget, den vilde blive. Jeg kan ikke godt stemme for Loven. Ser man, hvorledes man befinder sig andre Steder under saadanne Love, saa er det slet ikke saa lystelige Forhold. Ser man hen til Tyskland, som vel var det Sted, hvor man først havde en Lov af denne Art, da har man der været nødt til Aar for Aar at gaa videre og videre, saa at den nu er bleven en stor Byrde for Landet. For et Par Aar siden rygtedes det i den tyske Rigsdag, at